

Το τέλος μιας δημιουργικής θητείας

Αποχωρεί ο πρόεδρος Χαράλαμπος Δαφάρανος

Στα μέσα Ιανουαρίου 2016 τερματίζεται η δημιουργική θητεία του συνετού διπλωμάτη και πρόσβη μας, Χαράλαμπος Δαφάρανος, ο οποίος επιστρέφει στην κεντρική του υπηρεσία, το Υπουργείο Εξωτερικών, ύστερα από συμπλήρωση τριών ετών και δύο μηνών ευδόκιμη και δημιουργικής υπηρεσίας. Ήταν ευδόκιμη η υπηρεσία του, διότι παρά το γεγονός ότι θήτευσε στα πιο δύσκολα μεταπολεμικά χρόνια που γνώρισε η πατρίδα μας, όχι μόνον άντεξε στους κραδασμούς και τη γενικότερη ανθελληνική εκστρατεία που δέχθηκε εθνικά ο Έλληνας της Διασποράς, αλλά κατάφερε σε δεκάδες περιπτώσεις να ορθώσει λογική και αποτελεσματική αντίσταση με επιστολές και συντονισμένα διαβήματα, προσωπικές διαβουλεύσεις και την άσκηση αναγκαίας πίεσης.

Ήταν ευδόκιμη η θητεία του Χαράλαμπος Δαφάρανος, επίσης διότι δεν νομιμοποίησε την κοινωνική και πολιτική παρακμή ούτε και την αυθαιρεσία της όποιας αυταρχικής πολιτικής ηγεμονίας. Διεκδίκησε διακριτικά την εθνική αξιοπρέπεια και απάλλαξε την υπηρεσία του από τα ψευδοδιλήμματα της μοναδικής αλήθειας και του κομματικού μονόδρομου. Εκπροσώπησε το δημόσιο και εθνικό συμφέρον μέσα από την επιστροφή του στις πνευματικές ρίζες του πολιτισμού μας, με την ενεργό συμμετοχή της συζύγου του, όπως θα δούμε, της Εύας Δαφάρανου, θυμίζοντας στους Μετληθρονιώτες Έλληνες, τη μοναδική και ανεπαύλητη, δυστυχώς, εκείνη τετραετία του Γεωργίου Βέν.

Ήταν όμως και δημιουργική η υπηρεσία του, διότι παρά το γεγονός ότι πάνω από 30.000 δυσμενή άρθρα για την πατρίδα και το έθνος μας εμφανίστηκαν στα δυτικά ΜΜΕ ευρείας ενημέρωσης, ο Χ. Δαφάρανος, έσπευσε ως αντίβαρο στην Αυστραλία, όχι μόνον την εποικοδομητική, αλλά παθητική άμυνα, όπως προαναφέραμε με επιστολές και διαβήματα, αλλά και τη δημιουργική επίθεση. Η επίθεση που εξαπέλυσε ήταν αμείωτη πολιτιστική, είχε ως βάση της την ελληνική παιδεία, αυτό που κακόηχα αναφέρουμε ως κουλτούρα.

Κουλτούρα είναι ο κοινός τρόπος έκφρασης του τρόπου με τον οποίο ζούμε, σκεπτόμαστε και ενεργούμε, και είναι μια δυναμική έκφραση, δημιουργική. Δεν σχετίζεται με τον υλικό κόσμο γύρω μας. Η κουλτούρα, η παιδεία, εκφράζει το ηθικό γίνεσθαι του ανθρώπου,

Ο αποχωρών πρόσβητης της Ελλάδας στην Αυστραλία, κ. Χάρης Δαφάρανος. Πίσω του εικονίζεται η σύζυγός του κ. Εύα Δαφάρανου

αυτό που γνωρίζει και αναγνωρίζει ως πολιτιστική του κληρονομιά ο άνθρωπος, το «ειδέναι» που έλεγε απαρεμφατικά ο Αριστοτέλης στην Πολιτεία του. Δεν έχει σχέση η παιδεία με τη γεωγραφία και το κλίμα των Ελλήνων ή των Αυστραλών ή των Γερμανών, αλλά με την ικανότητα του ατόμου να δημιουργεί επιμόνως πολιτισμό, να γεννά ποίηση, τέχνη, νέες ιδέες, να εκθέτει και να παραινεί.

Σε αυτήν την προβολή και διάχυση της ελληνικής παιδείας, στάθηκαν για τρία ολόκληρα χρόνια ο Χαράλαμπος και η Εύα Δαφάρανου και έκαναν τους πολίτες της Αυστραλίας κοινωνούς και μύστες της. Ωστόσο, ιδιαίτερη ήταν η πρόνοια και η στοργή, κατά προτεραιότητα, του απερχόμενου Πρόσβητη μας στην καθημερινή πνεύματος φιλελληνισμού, «πολιορκώντας» κυριολεκτικά το αυστραλιανό κρατικό οικοδόμημα, σε όλα τα κύρια επίπεδα, το διπλωματικό, το διοικητικό, ακόμη και το νομοθετικό μέσα από τους λειτουργούς του Κοινοβουλίου της Κοινοπολιτείας και των Πολιτειών της. Ιδιαίτερη ήταν η συχνότητα της επικοινωνίας του με τα πανεπιστήμια, τα μουσεία και άλλα κέντρα καλλιέργειας του φιλελληνισμού, σε μια περίοδο μέγιστης κρίσης για το κύρος της Ελλάδας.

Ελάχιστες υπήρξαν οι εξαιρέσεις Ελλήνων διπλωματών, πρεσβευτών και προξένων, στην Αυστραλία από το 1926 που απογαλακτίστηκαν από τις βαρονίες, τα οικογενειακά τζάκια, τα αμαρτωλά νεποτιστικά αίσθησιμα. Οι περισσότεροι, δυστυχώς, η συντηρητική ηθιοψηφία, των διπλωματών ήθισαν, είδαν και απήθισαν, αφήνοντας πίσω τους συντηρίμια.

Ο πρόσβητης Χ. Δαφάρανος, παρά τα όποια ήθη και παραλείψεις του σε θέματα ισορροπιών, παρά το περιορισμένο του χρόνου της θητείας και τους όποιους

δήλους περιορισμούς ασκεί η ιεραρχική του υπηρεσία, ήταν, ενδεχομένως μαζί με τον Ηλία Λυμπερόπουλο και τον Γεώργιο Βέν (για να ονομάσουμε κάποιους από τους ελάχιστους), από αυτούς που άνοιξαν διαύλους επικοινωνίας με τον λαό, έσπασαν γέφυρες διαλόγου με τους πολίτες, άνοιξαν την πρεσβεία και τον ρόλο του πρόσβητη στον λαό. Παρευρέθηκε το ζεύγος Δαφάρανος σε συνάξεις των Ελλήνων, συνομίλησε με τον άνθρωπο και τον πολίτη και συχνά έδωσε φωνή σε εκείνους που δεν έχουν φωνή. Διεκδίκησε δυναμικά δρόμους πολιτιστικής αλληλεγγύης, βιώσιμης ανάπτυξης και προώθησης παραδοσιακών αξιών, που στις μέρες μας καθημερινά πετροβολούνται από τους οπαδούς της Προκρούστειας κλίβης. Όπως, άλλωστε, το τόνισε και ο ίδιος, ποληθικός και δημοσώς, πίστευε στις δυνάμεις και στις αξίες του Ελληνισμού της Διασποράς, του κοινώμενου αυτού γίγαντα. Πίστευε ότι ο Ελληνισμός της Αυστραλίας αποτελεί τεράστια δύναμη πνευματική, πολιτική, οικονομική, κοινωνική, και κυρίως εθνική που αφήνεται ανενεργός, ενώ μπορεί ο Ελληνισμός της Διασποράς να μετεξελεχθεί σε πυρηνική ισχύ της Ελλάδας, καθοριστική για την εθνικοαμυντική της θωράκιση και άκρως πολλαπλασιαστική των διεθνών ερεισμάτων της, είτε αυτά αφορούν την Κύπρο, τη Μακεδονία, το Αιγαίο, για να αναφέρουμε κάποια από αυτά.

Ο Χαράλαμπος και η Εύα Δαφάρανου, κυρίως και πάνω από όλα, πίστευσαν σε μια Ελλάδα που αξιοποιεί τα πλεονεκτήματά της για να γίνει ανταγωνιστική και να αναπτυχθεί στην Αυστραλία με τρόπο βιώσιμο και αυτοτροφοδοτούμενο. Όχι μια «Ψωροκόσταίνα» που εκπαιδεύει κοινωτικούς πόρους και κονδύλια και χρηματοδοτεί αχρείαστες φιέστες, όπως παρουσιάζαν την Ελλάδα

τα κανάλια και οι κίτρινες φυλλιάδες, που εκδίκονταν φθονερά την Ελλάδα και τους Έλληνες μέσα από την αρθρογραφία τους, γιατί τους δίδαξαν οι Έλληνες πολιτισμό και γνώση. Ανασκευασήθηκε το ζεύγος Δαφάρανου και αφουγκράστηκε τις αρετές, τις αξίες και την ιστορική ιδιοπροσωπία των Ελλήνων. Αυτό που ταυτίζονται με την Ελλάδα, την ηθιοψία πνευματική της παράδοσης, και όχι την ανενδοίαστη κερδοσκοπία και τα εμπορικά φοιτηκάρια στις αυλές των ναών μας, που συνοδεύουν τις εορτές των Αγίων μας, τα θεοφάνεια, με τους λουκουμάδες, και τα συναφή πανηγυριστικά κουσούρια. Το πρεσβευτικό ζεύγος καθιέρωσε δεκάδες εκθέσεις, δημόσιες διαλέξεις, παρουσιάσεις βιβλίων, σεμινάρια, συμμετοχές σε πολιτιστικά δρώμενα, από το ένα άκρο στο άλλο της αναούδας αυτής ηπείρου. Εμφανίσθηκαν, με την ενεργό συμμετοχή και οικονομική σύμπραξη της Ομογένειας, ένθετα άρθρα σε μεγάλες αγγλόφωνες εφημερίδες της Αυστραλίας, εκδόθηκαν ενημερωτικά φυλλάδια προβάλλοντας τον ελληνικό πολιτισμό, χρησιμοποιήθηκε το διαδίκτυο και η ηλεκτρονική τεχνολογία, προκειμένου να ενημερώνονται οι Αυστραλοί και οι Έλληνες ποληθηλασιστές για τα όσα μπορεί να προσφέρει η ποληθηλασιστική πατρίδα πολιτιστικά.

Σε μια εποχή, που ορισμένοι διπλωματικοί της κοινής μας πατρίδας, με τις ενέργειές τους αποδομούν την έννοια του «πρόξενου» και του «εθνικού αντιπροσώπου», που αντισυνταγματικά αυτοπνομιούνται την ισοπολιτεία του Έλληνα στην Αυστραλία, η απουσία του Χ. Δαφάρανου αποτελεί ένα σημαντικό σημείο καμπής για το μέλλον της Ομογένειας. Ευχόμαστε, η διάδοχος διπλωμάτης, Αικατερίνη Ξαγοράρη, να σταθεί αξιακά δίπλα στο έργο του προκατόχου της.